

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **M. Z., nar. X**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Týle
e sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. KrÚ 44256/2022/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 29. 7. 2022 u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích žalobu, kterou se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu

Litomyšl, odboru dopravy, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 27. 8. 2021, č. j. MěÚ Litomyšl 068005/2021. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 7. 4. 2021 v 7:00 hodin na silnici č. III/36028 na kilometru 9,793 u č. p. 574 v obci Dolní Újezd jako řidič svého osobního automobilu tovární značky Audi, registrační značky X, nepřizpůsobil rychlost jízdy povětrnostním podmínkám, a nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled, a při průjezdu pravotočivou zatáčkou, na zledovatělé silnici, nestihl zastavit před osobním automobilem tovární značky Škoda, registrační značky X, který je majetkem P. K., nar. X, a v opačném směru jej řídila T. K., nar. X, která na zledovatělé silnici zastavila levou přední částí v protisměru, nedokázala se rozjet a došlo ke střetu. Ke zranění osob nedošlo, dechové zkoušky byly negativní. Vznikla hmotná škoda na vozidlech ve výši cca 150 000 Kč. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Namítal předně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Tuto nesrozumitelnost spatřoval v tom, že ve výroku rozhodnutí je obviněnému kladeno za vinu, že „na zledovatělé silnici nestihl zastavit před automobilem Škoda Fabia“, který „v opačném směru jej řídila T. K.“. Podle žalobce z této formulace nelze seznat, zda vozidlo Škoda Fabia jelo nebo stálo, když z formulace „jej řídila T. K.“ lze dospět k tomu, že vozidlo jelo (bylo v pohybu). Takový závěr je však nesprávný, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé (a toto bylo mezi zúčastněnými nesporné), že vozidlo v okamžiku střetu stálo. Žalovaný zpochybňoval, jaké jednání je mu vůbec kladeno za vinu. Další důvod nesrozumitelnosti spatřoval žalobce v tom, že mu bylo kladeno za vinu, že nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled; přitom z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že tento nepovažoval za podstatné stanovení rychlosti, a současně žalobcem tvrzené rychlosti (15 km/h) nevěřil. Žalobce se domáhal toho, aby bylo odborně – znaleckým posudkem – stanoveno, jakou jel rychlostí, a jakou rychlostí měl jet, aby byl schopen před překážkou vozidlo zastavit. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřoval žalobce v tom, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, zejména s námitkou, že druhý účastník dopravní nehody vytvořil náhlou a neočekávanou překážku v silničním provozu, což mělo limitovat zavinění žalobce.
4. Dále žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Žalobce namítal, že žalovaný měl podrobněji zkoumat okolnosti dopravní nehody a zejména to, co střetu vozidel předcházelo, jaké bylo chování účastníků nehody, jaké byly místní a povětrnostní podmínky. Žalobce se zejména domáhal znaleckého určení přesné rychlosti, kterou jelo vozidlo žalobce v okamžiku střetu a před ním, a také bližšího zkoumání

chování T. K. poté, co zastavila se svým vozidlem v protisměru, a zda učinila opatření k odvrácení vzniku škody.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzené nepřekoumatelnosti pro nesrozumitelnost uvedl, že z výroku jednoznačně vyplývá, že vozidlo žalobce se střetlo se stojícím osobním vozidlem, když je uvedeno, že řidička T. K. zastavila v protisměru a nedokázala se rozjet. K otázce rychlosti vozidla žalobce žalovaný uvedl, že není nutné znát přesnou rychlost jízdy vozidla v době před a v okamžiku vlastního střetu, neboť ke střetu se stojícím vozidlem fakticky došlo, o čemž není sporu. K tvrzené nepřekoumatelnosti pro nedostatek důvodů žalovaný poukázal na to, že vozidlo T. K. mělo podle její výpovědi rozsvícená výstražná světla, což potvrdil ve svém podání vysvětlení i žalobce. Sám žalobce připustil, že vozidlo Škoda stálo „kousek“ za zatačkou, takže když jej žalobce spatřil, podřadil na 1. rychlostní stupeň a najel na chodník na pravé straně pozemní komunikace. V tomto kontextu nelze vozidlo Škoda považovat pro žalobce za natolik náhlou a neočekávanou překážku, aby střetu vozidel nedokázal zabránit. K otázce zavinění žalovaný poukázal na fakt, že žalobce je zdravotně v pořádku, posledních 15 let je aktivním a zkušeným řidičem, úsek, kde došlo ke spáchání přestupku, zná, neboť tudy jezdí do zaměstnání. Žalobce si byl vědom nepříznivé počasí, kdy sněžilo a mrzlo, současně ale byla dobrá viditelnost. V tomto směru žalovaný poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce, který ve své výpovědi uvedl, že „*nebylo vůbec vidět*“, mělo být šero a mlha. Další rozpory ve výpovědi žalobce spočívaly v tom, že žalobce v řízení uváděl, že před středem nebrzdil, v podání vysvětlení před Policií ČR však hovořil o tom, že brzdil. Žalovaný setrval na závěru, že žalobce se dopustil přestupku nejméně ve formě nevědomé nedbalosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
7. Z předloženého správního spisu krajský soud konstatuje následující průběh řízení v posuzované věci:
- dne 22. 4. 2021 oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Územní odbor Svitavy, Dopravní inspektorát, spáchání přestupku, spočívajícího v jednání popsaném shora. Přílohou oznámení je protokol o nehodě v silničním provozu, fotografická dokumentace místa spáchání přestupku, úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, K. Z. (žalobcovy manželky), P. K. (vlastníka vozidla Škoda) a T. K. (řidičky vozidla Škoda),
 - ve spise je dále založen výpis z evidenční karty řidiče – žalobce, stav bodového hodnocení je nulový,
 - správní orgán rozhodl ve věci nejprve příkazem ze dne 31. 5. 2021, proti němuž podal žalobce včas odpor,

- dne 16. 6. 2021 oznámil správní orgán žalobci konání ústního jednání ve věci dne 14. 7. 2021, ústní jednání se uskutečnilo za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce,
 - dne 15. 7. 2021 oznámil správní orgán žalobci konání odročeného ústního jednání ve věci dne 30. 8. 2021, ústní jednání se konalo za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce (zde probíhaly výslechy svědků),
 - dne 27. 9. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci; odvolání proti němu bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).
9. Žaloba není důvodná.
10. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným; nelze mu vytýkat ani nesrozumitelnost, ani nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, nelze vůbec věcně posuzovat jeho zákonnost a správnost. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud bez jednání zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je srozumitelné, pokud je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí, proto námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.
11. Pouze žalobcem provedené účelové vyjmutí jedné věty z výroku bez kontextu se zbytkem výroku činí výrok zdánlivě nesrozumitelným. Naopak, když je výrok interpretován jako celek, v celém svém kontextu, nemůže být pochyb o tom, že je srozumitelně vymezen předmět řízení i o tom, jakým skutkem byl žalobce uznán vinným. Pochybnost o tom, zda vozidlo Škoda jelo nebo stálo, zde naprosto nevyvstává. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost výroku tedy není důvodná.
12. Stejně tak není důvodná ani námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobce opíral o argumentaci ohledně rychlosti vlastního vozidla; tyto námitky směřují spíše k věcnému posouzení správnosti zjištění skutkového stavu správními orgány a soud se jim věnuje dále.
13. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů – nevypořádání odvolacích námitek. Krajský soud podotýká, že ani správní orgány, ani soudy nejsou povinny podrobně vyvracet jednotlivé námitky výslovnou reakcí na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité

námítky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námítky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

14. Poté, co krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, mohl přistoupit k věcnému posouzení jeho zákonnosti v mezích žalobních bodů. Zde žalobce namítal jednak nedostatečné posouzení subjektivní stránky přestupku (zavinění), jednak nesprávná skutková zjištění ohledně rychlosti jeho vozidla a také nesplnění prevenční povinnosti řidičkou vozidla Škoda T. K.
15. Správní orgán prvního stupně a ve shodě s ním i žalovaný dospěly k závěru, že žalobce jednal zaviněně ve formě nevědomé (lehké) nedbalosti. Dovídily, že žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl – měl a mohl vědět, že řidič musí rychlost jízdy přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem. Tato povinnost vyplývá pro řidiče každého vozidla z ustanovení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Každý řidič, který prošel výcvikem k získání řidičského oprávnění, o této povinnosti může a musí vědět, nevyjímaje z toho žalobce, který je navíc – jak sám v řízení tvrdil – zkušeným řidičem s dlouholetou řidičskou praxí. S tímto posouzením zavinění se krajský soud ztotožňuje.
16. Krajský soud nesdílí přesvědčení žalobce, že by průběh nehodového děje jakož i to, co tomuto ději předcházelo, nebyl v průběhu řízení dostatečně zdokumentován. Z obsahu spisu, především z protokolu o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace a výpovědi všech zúčastněných osob si lze udělat poměrně přesný obrázek o skutkovém průběhu dopravní nehody. Je třeba zdůraznit, že výpovědi žalobce, jeho manželky i řidičky K. se v podstatných bodech od sebe významně neliší. Krajský soud považuje za podstatné, že řidička K. poté, co se její vozidlo stalo překážkou v silničním provozu, zapnula výstražná světla. Tuto skutečnost sama uvedla a potvrdil ji v podání vysvětlení Polici ČR i žalobce. Tím řidička podle názoru krajského soudu dostala své obecné prevenční povinnosti, čemuž svědčí i skutečnost, že před tím, než do vozidla Škoda narazilo vozidlo žalobce, projelo v tomtéž směru jiné vozidlo, které se vozidlu Škoda bez potíží vyhnulo (tato okolnost byla prokázána výpovědí řidičky K. jako svědkyně). Hypoteticky samozřejmě mohla řidička K. učinit více, například umístit výstražný trojúhelník, k němuž se však pro zamrzlé víko zavazadlového prostoru nemohla dostat. Mohla se také zacouváním vrátit do svého jízdního pruhu, avšak, jak svědkyně vypověděla, vozidlu prokluzovala kola při pokusu jet vpřed a stočených kolech vlevo i vpravo; lze tedy předpokládat, že by pokus vrátit se couvnutím do vlastního jízdního pruhu (s koly stočenými vlevo ve směru jízdy svědkyně K.) nebyl býval úspěšný. Krajský soud se naopak musí pozastavit nad vyjádřením žalobce, že před střetem nebrzdil, neboť, jak uvedl, „*na ledu brzdí jen blbec*“ – toto snad mohlo platit před desítkami let, kdy nebyly vozy vybaveny systémem proti blokování kol při brzdění (ABS). Žalobce však řídil

moderní vůz vybavený nejen funkčním systémem ABS, ale nepochybně také elektronickým stabilizačním programem (ESP), jímž – jak je obecně známo – je od 1. 11. 2011 povinně vybaven každý nově homologovaný automobil na území Evropské unie. Je notoricky známo, že u vozidel vybavených systémem ABS je v rámci správné techniky brzdění zásadně nutno vyvinout co největší tlak na brzdový pedál, což by se jevilo jako správné zvláště v situaci, kdy by žalobce skutečně jel tvrzenou nízkou rychlostí 15 km/h. Průběh nehodového děje však svědčí spíše o tom, že žalobce jel rychlostí vyšší, pravděpodobnější se v tomto směru jeví výpověď řidičky-svědkyne Kopecké, která udávala rychlost kolem 40 km/h. Krajský soud souhlasí s tím, že není nutné postavit najisto přesnou hodnotu rychlosti vozidla žalobce před střetem – i bez přesné znalosti této hodnoty lze (vzhledem k průběhu nehodového děje) učinit závěr, že tato rychlost byla nepřiměřená z hledisek uvedených v § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Provádět znalecké dokazování v tomto směru by bylo v hrubém rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, v němž je posuzováno jednání, jehož soukromoprávní následek je sice nezanedbatelný (majetková škoda více než 150 tis. Kč), za které však jako za přestupek byla uložena pouze minimální peněžitá sankce a lze jej tak z hlediska veřejného práva označit spíše za méně závažný.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. listopadu 2022

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce